

Resolució 86/2019, de 14 de febrer

Número d'expedient de la Reclamació: 68/2019

Administració reclamada: Ajuntament de Barcelona

Informació reclamada: Resposta escrita a preguntes sobre denúncies contra actuacions policials en el referèndum de l'1 d'octubre.

Sentit de la Resolució: Inadmissió

Resum: La GAIP ha inadmes diverses reclamacions pel mateix motiu de pretendre utilitzar la via de garantia del dret d'accés de la reclamació davant la GAIP per emparar iniciatives de control del Govern municipal (preguntes) que tenen un règim jurídic diferent de les sol·licituds d'informació pública, que s'emparen també en una normativa diferent de la pròpia del dret dels i de les electes locals a la informació municipal i en relació amb les quals, en conseqüència, la GAIP no ostenta competències. Per tant, és procedent inadmetre aquesta Reclamació.

Paraules clau: Ajuntament. Electe local. Policia. Referèndum. Reclamació contra silenci. Competència GAIP. Sol·licituds informació. Preguntes.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 8 de febrer de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 68/2019, presentada pel regidor president del Grup municipal Popular contra l'Ajuntament de Barcelona, en relació amb les iniciatives indicades a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 6 d'octubre de 2017 la persona reclamant, després d'invocar els articles 64.2 i 98 del Reglament orgànic municipal de l'Ajuntament de Barcelona (ROM) i d'indicar que per part de membres del Govern municipal s'hauria anunciat el suport a persones que comuniquin a l'Ajuntament la presentació de denúncies derivades de les actuacions municipals del passat 1 d'octubre, així com la col·laboració amb l'entitat Irídia, la persona reclamant formula les següents preguntes per tal que siguin contestades per l'Alcaldessa: "1. En quins casos té previst el Govern municipal personar-se, i quins seran els criteris de personació ateses les denúncies que es rebirin al correu electrònic de l'Ajuntament?. 2. Quin serà el cost per a l'Ajuntament de la personació?. Quin tipus d'assistència jurídica oferirà l'Ajuntament a les persones afectades, i com col·laborarà

amb l'associació Irídia?». Aquestes mateixes preguntes són reiterades el 30 de novembre de 2018.

3. La Reclamació presentada el 8 de febrer de 2019 indica que les preguntes anteriors no haurien estat contestades per l'Ajuntament i argumenta la competència de la GAIP per resoldre reclamacions relatives a sol·licituds d'accés a la informació formulades pels electes locals.

Fonaments jurídics

1. Sobre l'admissibilitat de la Reclamació

Atès l'objecte d'aquesta Reclamació indicat a l'antecedent 2, escau reiterar els motius que varen dur a la inadmissió per la Resolució 66/2017 de la GAIP de diverses reclamacions formulades per la mateixa persona reclamant contra l'Ajuntament de Barcelona, en relació amb iniciatives (preguntes) de la mateixa naturalesa jurídica que les que donen lloc l'actual Reclamació.

“Aquestes Reclamacions tenen per objecte sol·licituds formulades per regidors i regidores municipals, a l'empara de la legislació de règim local, que no haurien estat satisfetes pel govern municipal. Aquest fet pot dur a qüestionar la seva admissibilitat en un procediment de revisió emparat en la legislació de transparència.

A partir de la Resolució d'11 de febrer de 2016, sobre la Reclamació 4/2016, la GAIP ve admetent reiteradament reclamacions en relació amb sol·licituds d'informació municipal emparades en el dret a la informació reconegut a favor dels i de les electes locals per l'article 164 LMRLC. Tot i que la legislació de règim local remet directament a la jurisdicció contenciós administrativa l'eventual impugnació de tota mena de resolucions dels òrgans i autoritats locals, sense fer cap referència a la via de reclamació davant la GAIP, aquesta Comissió de Garantia ve entenent que això obeeix al fet que la legislació vigent de règim local és anterior a la de transparència, que institueix la reclamació davant d'un òrgan independent i especialitzat (la GAIP, en el cas de Catalunya); que aquesta via de reclamació és voluntària i en cap cas perjudica l'accés a la jurisdicció contenciós administrativa i, si escau, constitucional; que suposa un increment de les garanties jurídiques del dret a la informació que, si són a l'abast de la ciutadania en general, amb més raó han de poder ser accessibles als electes locals, que exerceixen un dret reforçat a la informació emparat en el de participació i representació política de l'article 23 de la Constitució; i que l'aplicació supletòria de la legislació de transparència, inclosa la reclamació davant de la GAIP, respecte del dret a la informació regulat per la legislació de règim local, té empara tant a la legislació bàsica (disposició addicional 1a. 2 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, LTAIPBGE), com a la disposició addicional 1a. 2 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG). (...)

Les Reclamacions presentades a la GAIP per electes locals i que han estat admeses a tràmit fins ara demanen en tots els casos informació municipal, invocant o bé la legislació de transparència, o bé els preceptes de la legislació de règim local que reconeixen i regulen el seu dret a la informació de la respectiva entitat (articles 77 LRBRL, 164 LMRLC o/i 14 ROF), o bé genèricament l'article 23 de la Constitució, o bé no invoquen cap norma (supòsit aquest darrer expressament previst per l'article 18 LTAIPBG, que estableix que l'exercici del dret d'accés a la informació pública no requereix la invocació de cap norma) (...)

La normativa de règim local fa una regulació diferent per a les figures dels precis i de les preguntes de la que la mateixa legislació estableix per a l'accés dels electes locals a la informació. La LRBRL es refereix al dret dels electes a formular precis, preguntes i mocions (i també a sol·licitar sessions extraordinàries dels òrgans col·legiats dels que en són membres, a participar a les seves sessions i votacions, a conèixer amb antelació les convocatòries i a tenir a la seva disposició la documentació corresponent) al seu article 46; en canvi, el seu dret d'accés a la informació és regulat al 77, que obliga al govern municipal a resoldre les sol·licituds en el termini màxim de cinc dies. Aquesta dualitat en la regulació d'una i de les altres iniciatives es manifesta també a l'LMRLC, que dedica l'article 164 a regular amb un cert detall el dret dels electes locals a la informació, mentre que el seu dret a formular precis i preguntes i a la participació en els òrgans col·legiats és regulat a altres preceptes (articles 98 a 103 i 165). Coherentment amb la diversitat de regulacions legals que s'acaba d'assenyalar, el ROM de l'Ajuntament de Barcelona fa una regulació separada del dret dels seus regidors i regidores a la informació (que és objecte de regulació molt detallada per part del seu article 12, dins del Títol II del ROM, sobre regidors i regidores) i dels precis i preguntes (articles 64 i 98, dins del Títol IV, relatiu al règim de funcionament dels òrgans municipals), i fins i tot preveu procediments diferents per exercir un i altre tipus d'iniciatives.

Tot i que sovint poden tenir trets comuns (per exemple, moltes vegades l'objecte de determinats precis i preguntes és obtenir informació i unes i altres iniciatives poden servir per exercir funcions de control del govern municipal), precis i preguntes, per una banda, i sol·licituds d'informació, per l'altra, tenen significació i dinàmiques diferents. Mentre que les sol·licituds d'informació són manifestació del dret a la informació, que és objecte d'una regulació precisa per la legislació de règim local (fins al punt de garantir que han de ser objecte de resolució administrativa, que es presumeix estimatoria en cas de silenci administratiu) i es pot exercir de forma autònoma, amb diversitat de contextos i finalitats, els precis i preguntes són iniciatives de naturalesa molt més política que estrictament jurídica (no està clar que s'hagin de resoldre per acte administratiu i menys encara que la manca de resolució expressa en termini tingui efectes estimatoris, com és el cas de les sol·licituds d'informació), sovint vinculades al desenvolupament de les sessions dels òrgans col·legiats, fins al punt que poden formar part del seu ordre del dia, amb continguts usualment més relacionats amb l'impuls (els precis) o el capteniment (les preguntes), que amb la sol·licitud d'informació en sentit estricte, i si el seu objecte és aquest

darrer, poden abastar el requeriment d'elaborar informació sobre un assumpte determinat i no limitar-se, com passa amb les sol·licituds d'informació en sentit estricte, a accedir a la informació existent; probablement per això, el termini donat per resoldre els precís i preguntes (un mes) és substancialment més llarg que el previst per a les sol·licituds d'informació (5 dies segons l'article 12 del ROM).

Aquesta diversitat de regulacions és perfectament coneguda pels reclamants, que fonamenten els seus precís i preguntes en els articles 64 i 98 del ROM, mentre que a les seves Reclamacions 520/2016, 556/2016 i 557/2016 invoquen l'article 12 d'aquest mateix Reglament per fonamentar les sol·licituds d'informació (...)

Certament és molt qüestionable que es puguin servir d'un procediment de garantia instituït per l'LTaipBG amb la finalitat de fer efectiu el dret d'accés a la informació pública, com és la Reclamació davant la GAIP, iniciatives que s'anomenen a si mateixes com a precís o preguntes (defugint voluntàriament la de sol·licituds d'informació), que s'emparen explícitament en preceptes diferents dels que regulen l'accés a la informació per part dels mateixos electes locals i que, a sobre, en molts casos materialment no demanen informació pública (...)

Per les raons exposades més amunt, està clar que sol·licituds d'informació, per una banda, i precís i preguntes, per l'altra, tenen naturalesa jurídica i regulacions molt diferents, fins al punt que els arguments que porten a, entre moltes altres, la Resolució 65/2017, sobre la Reclamació 520/2016, a declarar la competència de la GAIP en relació amb les sol·licituds d'informació dels electes locals emparades en la legislació de règim local, no són aplicables a les reclamacions objecte d'aquesta Resolució, que deliberadament no s'emparen en el dret d'accés a la informació, sinó en altres manifestacions del dret de participació política dels electes locals sobre les quals la GAIP no ostenta competències".

Les consideracions que s'acaben de citar són plenament aplicables a aquesta Reclamació, i el Grup municipal reclamant ho hauria de saber, perquè la GAIP li ha desestimat diverses reclamacions pel mateix motiu de pretendre utilitzar la via de garantia del dret d'accés de la reclamació davant la GAIP per emparar iniciatives de control del Govern municipal (preguntes) que tenen un règim jurídic diferent de les sol·licituds d'informació pública, que s'emparen també en una normativa diferent de la pròpia del dret dels i de les electes locals a la informació municipal i en relació amb les quals, en conseqüència, la GAIP no ostenta competències.

Per tant, és procedent inadmetre aquesta Reclamació.

2. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 14 de febrer de 2019, resol per unanimitat:

1. Inadmetre la Reclamació 68/2019 perquè no es formula en relació amb una sol·licitud prèvia d'informació pública i, en conseqüència, resta al marge de les competències de la GAIP.
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 68/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.